

KISKANÇ Herif

Namık DEMİR

Yazmak zor iş.

En azından ben bağlamında bu böyle.

Muhakkak ki keyfiyeti yüksek bir malzeme ve eskilerin deyimiyle efradını cami ağyarını mani bir mecz, üslup ve imbikten süzebilme ustalığı gerektirir. Dahası, hadiseleri idrak ederken hissiyatınızdan ve müktesebatınızdan süzülen fikir ve edebi birikimi kağıda dökmek, sözün estetiğine sevdalı olmayı gerektirir.

Hayatınızın akışındaki talime benzer rutinlerden ve bunların peyda ettiği banalitelere masun bir dimağ ve iştihak sahibi iseniz yazabilirsiniz belki. Benim yazacak sadedim yok. Bu aidiyetsizlik, aşksızlıkla ne yazacaksınız. "Aşka özlem"i çağrıştıracak bir şehir bile yok ki onu yazasınız. Öyle dünya ve ötesine dair sofistike malumat sahibi de değilim ki döktüreyim satırlara.

Papağanvâri ezberler bıkkınlık veriyor.. Yoksa *".. Günümüz dünyasının en önemli sorunlarından biri de..."* diye başlayan, ardından da mevzumuz ve işimiz *"kamu yönetimi"* olduğu için, *"yerelleşme.. hesap verebilirlik-accountability.. governance.. citizen-oriented service approach.. open society.. transparency versus opacity.."* gibi içi boş, oyalavıcı, manipülatif teraneler ihtiva eden tatsız tuzsuz retorik(!)ler marifetten sayılabilir.

Öte yandan, kabul etmek gerekir ki bizim meslekte herkesin bildiği(!) ve yazabileceği bir şeyler vardır. Bu nedenle yazarların fevkaladeliğinden, yazmayanların da yeteneksizliğinden söz etmeye imkân yoktur bana göre. Peki, yazarın yazmayana göre bir üstün tarafı yok mudur? Bence bu da tartışmaya değer bir şey değildir. Aralarındaki fark, "sahneye çıkıp, müzik eşliğinde çekilen halaya katılma" cesaretini göstermek kadardır. Hatta bazen "yazmasa, bir şeyler bildiğini sanmaya devam edecektik" dedirten şeylerle karşılaşılıyor insan.

Ama yazmak, hele de "mesleki bir problematiği" analiz eden, fütüristik öngörüler ortaya koyan analitik döktürüşler "prim"

yaptırtan bir şey. Yazarlar evvela zihinlerde yer tutmağa başlıyorlar. Sonra bahisleri geçtiğinde "Aa! O çok münevver, okur-yazar ve kebekeç bir çocuktur. Birçok umumi ve mesleki konuda birikim sahibidir. Kendisinden istifade etmek lazım" kabilinden si-tayişler sarfediliyor. Hani biz "okumayı pek sevmez, ama yazana pek hürmet ederiz" ya, o bakımdan.

Muhtevanın önemi yoktur. İronik bir bakışla kitabın az, "basılı kağıt"ın çok olduğu memleketimizde isminizi matbuu birkaç satırın üzerine "Dr. Filan Feşmekan" şeklinde dercettirdikten sonra hemen yanına bir (*) işareti koydurup dipnotta da "Kamu Yönetimi, Avrupa Birliği, Yönetişim ve Reform En Uzmanı.." yazdırdınız mı breh! Breh! Helal olsun size. Artık, "uzman uzman" yürür, vakur ve bilge bir kimlikle oturur kalkarsınız. Sonra muhtelif mahfillerde sohbet ederken "geçenlerde filan dergide yayınlanan bir makaleme dedim ki ..." diye başlayan cümleler kurabilirsiniz. Sakın, bir "alan yöneticisi" olduğunuz dikkate alınarak birileri tarafından "Dr. Mülki Amir titriniz neden Operatör Dr. Mülki Amir'e terfi etmiyor?" diye sigaya çekilebileceğiniz endişesine kapılmayınız. Çünkü bizim köylü milletinin "governance"dan anlamadığını herkes bilir bu memlekette. Bu nedenle, uzmanı olduğunuz "governance" ve "citizen-oriented public service" mevzularını bir gün "Exeter Kaymakamı!" olduğunuzda "operate" edeceğinize dair inancınızı asla yitirmeyin.

Bunları yazdım diye kimse bana "kıskaç herif" demesin lütfen. Bakın, ben de "neçoşeybilenlerden" olduğumu ima ediyorum aslında. Artık yüksek makamların nazar-i dikkatlerini celbedeceğimi umabilirim.

Yazmak zor iş.

Bir atımlık barutunun mevcudiyetini müdrik, hadd-i hududundan haberdar bir fakir-i pürtaksirim.

Yazacak ne iştihakım ne de sadedim var.